

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/175/2023
Identifikačné číslo spisu:	4220202440
Dátum vydania rozhodnutia:	13.02.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Terézia Mecelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:4220202440.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne U. B., narodenej XX. U. XXXX, O., F. XXXX/XX, zastúpenej advokátkou Mgr. Elenou Szabóovou, Nové Zámky, Hlavné námestie 7, proti žalovanému C. L. F., narodenému X. U. XXXX, O., F. XXXX/XX, zastúpenému splnomocnenkyňou Advokátska kancelária JUDr. Roman BLÁŽEK, s.r.o., Komárno, Pohraničná 4, IČO: 36 721 123, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 14C/21/2020, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 18. apríla 2023 sp. zn. 12Co/32/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie vo veci samej o d m i e t a.

Rozsudok Krajského súdu v Nitre z 18. apríla 2023 sp. zn. 12Co/32/2022 v časti trov konania z r u š u j e a vec mu v rozsahu zrušenia v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Komárno (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 28. júna 2021 č. k. 14C/21/2020-177 I. zamietol návrh na rozhodnutie veci rozsudkom pre zmeškanie žalovaného, II. zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia vlastníckeho práva k spoluvlastníckemu podielu 6/24 zo spoluvlastníckeho podielu žalovaného vo veľkosti 10/24 k nehnuteľnostiam evidovaným na LV č. XXXX pre k. ú. O. a III. žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 273 a § 274 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a ustanoveniami § 451 ods. 2, § 457 a § 458 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Vecne dôvodil, že darovacou zmluvou zo 6. marca 1996 (ďalej len „darovacia zmluva“) matka strán sporu U.E. F. darovala žalobkyňi nehnuteľnosti evidované na LV č. XXXX pre k.ú. O. v podiele 1 k celku, a to z vďaky za opatrovanie oboch rodičov strán sporu, pričom žalobkyňa sa zároveň zaviazala opatrovať daryňu do jej smrti. Rozsudkom Okresného súdu Komárno z 12. augusta 2004 č. k. 4C/39/99-236 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 25. januára 2005 sp. zn. 6Co/268/2004 bola darovacia zmluva určená za neplatnú, predmet darovania bol následne zahrnutý do dedičstva po matke strán sporu a z tohto dedičstva obe strany sporu nadobudli

spoluvlastnícky podiel vo výške 1 k celku predmetných nehnuteľností. Rozhodnutím o určení neplatnosti darovacej zmluvy bol súd v tomto konaní viazaný. Predmetom darovacej zmluvy bola aj tzv. zaopatrovacia zmluva, keď zákonnej požiadavke bezplatnosti darovania neodporuje, aby s darovaním bol spojený záväzok obdarovaného k protislužbe, ktorá sama o sebe nemá majetkovú povahu (záväzok poskytnúť opateru). Keďže z titulu darovacej zmluvy bolo žalobkyni od matky poskytnuté plnenie v podobe darovaných nehnuteľností a matke bolo od žalobkyne poskytnuté plnenie v podobe opatrovania, pričom darovacia zmluva bola určená za neplatnú, súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyni vznikol nárok v zmysle § 457 Občianskeho zákonníka, keď na strane žalovaného ako dediča časti predmetu neplatného darovania došlo z titulu neplatnej darovacej zmluvy k bezdôvodnému obohateniu sa na úkor žalobkyne. Keďže však plnením poskytnutým žalobkyňou matke strán sporu v zmysle darovacej zmluvy bolo opatrovanie ako výkon konkrétnych činností, v súlade s ustanovením § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka by žalobkyni patrila peňažná náhrada. Domáhanie sa určenia vlastníckeho práva k časti spoluvlastníckeho podielu žalovaného k predmetným nehnuteľnostiam ako náhrady, ktorú by bola žalobkyňa z titulu ustanovenia § 457 Občianskeho zákonníka ochotná od neho prijať, nebolo dôvodné. Rozhodnutie o trovách konania právne zdôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a vecne plným úspechom žalovaného v konaní s tým, že v konaní nevzhladol žiadne okolnosti predstavujúce v zmysle § 257 CSP dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalovanému.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 18. apríla 2023 sp. zn. 12Co/32/2022 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výrokov II a III podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil a žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil jeho vecnou správnosťou. Žaloba, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnosti na základe vlastného presvedčenia, že určením spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnosti sa po zrušení darovacej zmluvy vykompenzuje jej náhrada za opateru poskytnutú rodičom, nebola dôvodná. Nie je dané právo žalobkyne voči žalovanému na určenie spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnosti, a to len z toho dôvodu, že pre neplatnosť darovacej zmluvy sa jej od žalovaného nevrátila náhrada za to, že len ona sama z nich oboch poskytovala rodičom starostlivosť a opateru. Takýto nadobúdaci titul z právneho poriadku nemožno vyvodiť a pokiaľ si ho žalobkyňa vyvodila z ustanovenia § 457 Občianskeho zákonníka z titulu bezdôvodného obohatenia, tak súd prvej inštancie urobil správny právny záver, že takto jej nárok posúdiť nemožno. Rovnako ako súd prvej inštancie v odôvodnení poukázal na to, že žalobkyňa si už uplatňovala voči žalovanému žalobou svoj nárok o zaplatenie 1.057.748 Sk s príslušenstvom z titulu náhrady za jej plnenie, avšak rozsudkom Okresného súdu Komárno z 22. novembra 2016 č. k. 7C/82/2007-310 bola žaloba zamietnutá pre premlčanie nároku, pričom Krajský súd v Nitre rozsudkom z 31. mája 2018 sp. zn. 7Co/148/2017 uvedený rozsudok potvrdil ako vecne správny z iných právnych dôvodov, keď podľa jeho názoru žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno na preukázanie nielen existencie uplatneného nároku, ale aj jeho výšky. Odvolacie dôvody žalobkyne nepovažoval odvolací súd za spôsobilé zvrátiť výsledok prvoinštančného konania, argumentácia žalobkyne sa neopierala o jasné a zrozumiteľné skutkové a právne tvrdenia. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania právne odôvodnil ustanovením § 396 ods. 1, § 255 a § 262 ods. 1 CSP a vecne plným úspechom žalovaného v odvolacom konaní.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj len „dovolateľka“) dovolanie. Dovolanie odôvodnila ustanovením § 420 písm. f) CSP, t. j. nesprávnym procesným postupom súdu znemožňujúcim strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhla zrušiť rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedla, že odvolací súd sa nevysporiadal s jej odvolacou argumentáciou ohľadne existencie okolností hodných osobitného zreteľa (vrátane listiny o vydedení žalovaného poručiťkou), ktoré mali byť zohľadnené pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Odvolací súd nedal odpoveď na argument zásahu do práv strany sporu nedoručením vyjadrenia žalovaného z 3. júla 2020 (na ktorom súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie), čím bolo žalobkyni znemožnené na toto podanie reagovať. Nevyhodnotil tiež skutočnosť, že žalovaný je právnym nástupcom darkyne, a preto zodpovedá nadobudnutím dedičstva (podielu na nehnuteľnostiach, ktoré boli

predmetom darovacej zmluvy) aj za dlhy, ktoré na neho prešli smrťou poručiteľky. Nárok žalobkyne na plnenie za poskytnuté zaopatrienie nebohej daryni nebol doteraz vysporiadaný a keďže žalovaný nebol ochotný tento nárok vysporiadať v peniazoch, žalobkyňa žiadala vysporiadať ho v podiele na predmetných nehnuteľnostiach, ktoré žalovaný nadobudol dedičstvom po nebohej daryni. Bez poskytnutej peňažnej náhrady za splnenia predpokladov vyplývajúcich z § 457 Občianskeho zákonníka môže tu byť vec vrátená občanovi (v danom prípade žalobkyňi), a to spôsobom, ako to sama navrhuje vo svojej žalobe (R 40/1986), čo iba potvrdzuje opodstatnenosť podanej žaloby. Namietala, že súdy ani v jednom konaní nerozhodovali o vzájomnom synalagmatickom plnení podľa § 457 Občianskeho zákonníka, o ktorom mali rozhodnúť už súčasne so zrušením darovacej zmluvy. Na základe darovacej zmluvy bol povolený vklad vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v podiele 1 k celku v prospech žalobkyne. Pri nadobudnutí nehnuteľnosti od osoby, ktorá tieto nehnuteľnosti aj vydržala, nejde o prípad nadobudnutia od nevlastníka, nakoľko vydržateľ neodvodzuje svoje vlastnícke právo od predchádzajúceho vlastníka, pretože pri vydržaní ide o originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva. Po uplynutí vydržacej doby má vydržateľ právo vydržanú nehnuteľnosť previesť na tretiu osobu, t. j. matka žalobkyne mala plné právo previesť nehnuteľnosti darovacou zmluvou na žalobkyňu. Pri rozhodovaní prejednávanej veci nižšie súdy uprednostnili doslovný jazykový výklad, ktorý je v rozpore s účelom § 457 Občianskeho zákonníka ako aj v rozpore so systematickým, teleologickým a historickým výkladom, a je výsledkom nadmerného formalizmu.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol, resp. zamietol. Stotožnil sa s napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu. Obsahom dovolania nie sú žiadne prípustné dovolacie dôvody, tvrdenia žalobkyne o údajnom vydržaní je novým prostriedkom procesného útoku, ktorý nemožno v dovolaní uplatňovať.

5. Žalobkyňa zopakovala dovoláciu argumentáciu a zotrvala na svojom dovolacom návrhu.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spisania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je prípustné a dôvodné len v časti trov konania.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Žalobkyňa vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, keď namietala, že odvolací súd sa nevysporiadal s jej argumentáciou pokiaľ ide o dôvody hodné osobitného zreteľa (pozn. vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania) a s námietkou o nedoručení vyjadrenia súdom prvej inštancie.

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017 a 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto

posudzoval opodstatnenosť argumentácie žalobkyne, že v konaní (pred nižšími súdmi) došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

11. Pojemným znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

12. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 Ústavy (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (príloha oznámenia FMZV ČSFR č. 209/1992 Zb., ďalej len „Dohovor“), je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a neustrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

13. Včlenením formulácie o práve na spravodlivý súdny proces do textu zákona [§ 420 písm. f) CSP] sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale naopak, sprísnil (IV. ÚS 314/2020 a ZNaU 69/2020).

14. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP); odvolací súd sa však v odôvodnení musí zaoberať podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie a rovnako sa odvolací súd musí vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP).

15. V danej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, pričom zhodne so súdom prvej inštancie (okrem iného) k veci samej uviedol, že žalobkyňa sa domáhala určenia spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnosti na základe presvedčenia, že určením spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnosti sa po zrušení darovacej zmluvy vykompenzuje jej náhrada za opateru poskytnutú rodičom. Jasne a zrozumiteľne uviedol, prečo žaloba nie je dôvodná, pretože takýto nadobúdaci titul k nehnuteľnostiam z právneho poriadku nemožno vyvodiť. Pokiaľ si ho žalobkyňa vyvodila z ustanovenia § 457 Občianskeho zákonníka z titulu bezdôvodného obohatenia, tak súd prvej inštancie urobil správny právny záver, že takto jej nárok posúdiť nemožno. Navyše žalobkyňa si už uplatňovala voči žalovanému žalobou svoj nárok o zaplatenie 1.057.748 Sk s príslušenstvom z titulu náhrady za jej plnenie, avšak rozsudkom Okresného súdu Komárno z 22. novembra 2016 č. k. 7C/82/2007-310 bola žaloba zamietnutá (Krajský súd v Nitre rozsudkom z 31. mája 2018 sp. zn. 7Co/148/2017 rozsudok potvrdil). Odvolacie dôvody žalobkyne nepovažoval odvolací súd za spôsobilé zvrátiť výsledok prvoinštančného konania a uviedol, že argumentácia žalobkyne sa neopierala o jasné a zrozumiteľné skutkové a právne tvrdenia.

16. Z odôvodnení rozhodnutí týchto súdov vo vzťahu k veci samej, chápaných v ich organickej jednote ako celok (I. ÚS 259/2018), je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali,

akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. Odvolací súd a pred ním súd prvej inštancie odôvodnili svoje rozhodnutia podrobne, spôsobom zodpovedajúcim zákonu. S potrebnou presvedčivosťou vysvetlili tak všeobecné právne úvahy, ktoré mali na zreteli pri rozhodovaní, ako aj individuálne okolnosti preskúmaného prípadu, ktoré boli preukázané dokazovaním vykonaným súdom prvej inštancie.

17. K námietke, že odvolací súd sa nevysporiadal s jej argumentáciou o nedoručení vyjadrenia žalovaného z 3. júla 2020, dovolací súd uvádza, že je zjavné, že predmetné vyjadrenie mala žalobkyňa k dispozícii (viď č. I. 83 spisu) a mala možnosť naň reagovať, pričom však súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku naň vôbec ani nepoukázal, a teda uvedené nemohlo žiadnym spôsobom ovplyvniť a ani neovplyvnilo rozhodnutie nižších súdov. Preto je akceptovateľné, že sa s touto námietkou odvolací súd nevysporiadal adresne a podradil ju pod argumenty, ktoré rozhodnutie nemôžu žiadnym spôsobom ovplyvniť. Dovolací súd dospel k záveru, že odvolací dostatočne reagoval na námietky odvolateľky (tie ktoré boli obsahom odvolania) vo vzťahu k veci samej.

18. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

19. Za procesnú vadu konania uvedenú v § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

20. Najvyšší súd ďalej pripomína, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017 a 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov, ďalej tiež len „ústava“) posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

21. Námietky žalobkyne po materiálnej stránke smerujú k spochybneniu procesu hodnotenia dôkazov v konaní a správnosti záverov, ku ktorým dospeli sudy.

22. Dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

23. Najvyšší súd preto dovolanie vo veci samej podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP (ako neprípustné)

odmietol.

24. Vyššie uvedené ale neplatí pre časť rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania. Žalobkyňa podala odvolanie i v časti rozhodnutia o trovách prvoinštančného konania a trvala na aplikácii § 257 CSP, pričom odvolací súd na túto argumentáciu žiadnym spôsobom nereagoval. Absencia vysporiadania sa odvolacieho súdu v jeho rozhodnutí s takou odvolacou námietkou, ktorú bez ďalšieho nejde označiť za nepodstatnú, je závažným nedostatkom rozhodnutia (a zásahu do procesných práv strany sporu), ktorého intenzita zakladá (až) porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

25. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti v tejto časti rozhodnutia (o trovách konania) uvedená v ustanovení § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie bez ďalšieho zrušiť.

26. Ak je dovolanie (čiastočne) dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami preto zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu v časti trov konania a vec mu vrátil na ďalšie konanie, majúc za to, že náprava zrušením len rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná i postačujúca (§ 449 ods. 2 CSP).

27. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.